

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К-По₂ 7/2011

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 17.10.2011. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините због овог кашњења, ја сам обавештена да из притвора нису доведени на време окривљени тако да је то разлог зашто ми каснимо данас.

Констатује се да су приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Душан Кнежевић,**
- **Пуномоћник оштећених адвокат Гордана Андрејевић,**
- **Оптужени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Ален,**
- **Присутни су и браниоци оптужених.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте уместо? Добро.

Уместо адвоката браниоца Мирка Ђорђевића по заменичком пуномоћју који прилаже јавља се адвокат Недељко Марковић, присутан је адвокат Петричевић Дарко и Вељковић Александар.

Присутни су и оштећени Авдић Фата, Франц Низама и Авдић Хурем.

Сведок оштећени Авдић Нецад није приступио, пуномоћник оштећених обавестио је суд да сведок Авдић Нецад није у могућности да приступи на главни претрес.

Пуномоћник оштећених предаје суду поднесак од 09.10.2011.године.

Накнадно ћемо се упознати са овим поднеском.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто су нам оштећени присутни ја бих само још да чујем, да ми дате изјаву везано за могућност истражне радње препознавања. Заменик тужиоца?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам ништа против.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Браниоци? Можете, изволите, можете Ви.

АДВ.ДАРКО ПЕТРИЧЕВИЋ: Немам неко посебно изјашњење у вези са овим, нити сам могао да закључим да нешто наговештава ову доказну радњу, начелно се противим тој доказној радњи обзиром да одбрана за ту могућност једноставно до сада није знала, и ако дозвољавате обзиром да сте ми дали реч, имао бих једно кратко изјашњење, гледао сам предмет пре неки дан и видео сам у предмету стање за које одбрана до сада није знала а које заслужује да се одбрана кратко о томе изјасни. Ради се поднеску адвоката Гордане Андрејевић од 04.10.2011.године, где се дају неки технички детаљи и подаци о доласку троје сведока Хурема, Фате и Франц Низаме. У том поднеску стоји да сведоци моле да им се одобри ако сам добро записао полицијска пратња од границе до хотела где би били смештени, затим од хотела до суда и од суда назад у повратку до границе. Оно што сам ја могао да видим то је да тај поднесак не садржи ни једну реч образложења зашто се то тражи. Мислим да је тај поднесак необразложен и да није испуњавао услове да се по том поднеску поступи. Да сам ја на месту пуномоћника оштећеног потрудио бих се да дам конкретне и детаљне разлоге зашто то предлажем. Колико сам разумео та пратња је одобрена, сад је вероватно касно да нешто ту посебно примедбујем, али сматрам да једноставно интонација тог поднеска, тон и стил су такви да стварају лошу слику по мени прво о Београду и о атмосфери у Србији и да се тиме уноси некакав додатни елемент могуће тензије у овај спор. Да је нешто наговештавало могућност и потребу за полицијском пратњом, вероватно би пуномоћник оштећених то детаљно образложио, онда се појавио поднесак пуномоћника оштећених датиран 12.10.2011.године, где се између осталог тражи да се на главном претресу Авдић Франц Низами омогући давање исказа без како стоји, без визуелног контакта са окривљеним лицима, каже се даље да би у супротном то за њу изазвало додатне трауме и ту се тражи додатна полицијска пратња све време боравка у Србији. Поново морам да приметим да овај поднесак уопште није образложен, није дата ни једна једина реч разлога зашто се ово тражи. Стога истичем своје противљење, прво из процесних разлога онда из неких општих разлога и грађанских у крајњој линији, мислим да се непотребно уноси елемент тензије у ову кривичну ствар. Сматрао сам потребним да ово изнесем.

Даље, наишао сам и на поднесак Фонда за хуманитарно право датиран 11.10.2011.године. Ту се помињу истраживачи Фонда, дају се њихова имена Гојко Пантовић, Лаза Лазаревић и Мирјана Лазичић и где се тражи да они у својству посматрача присуствују суђењима, чак и

суђењима са којих би евентуално била искључена јавност, моли се одобравање односно издавање оптужнице и транскрипата са суђења. У вези с тим сматрам потребним да изнесем своју примедбу да овакав субјект, уопште овакав учесник у поступку по нашем ЗКП-у не постоји, не постоји појам посматрача и није ми баш јасна улога овог Фонда за хуманитарно право за који се употребљава скраћеница ФХП и овај поднесак је врло кратак, потпуно необразложен, мислим да је бар заслуживало да се елементарно наведе делатност тог фонда и да се дају одређени докази, макар кратки изводи из регистарске документације. С тога сматрам потребним да изразим своје противљење и једном и другом и трећем предлогу о којима сам говорио ових са стране оштећених. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро хвала.

Заменик тужиоца за ратне злочине не противи се спровођењу истражне радње препознавања.

Бранилац адвокат Петричевић Дарко противи се истражној радњи препознавања на начин како је то евидентирано аудио техником и истиче примедбе на поднесак пуномоћника оштећених у којим се тражи заштита оштећених, да им се омогући полицијска пратња и истиче примедбу на поднесак Фонда за хуманитарно право којим Наташа Кандић моли да се обезбеди присуство Мирјане Лазић, Гојка Пантовића и Лазе Лазаревића, у својству посматрача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, остали браниоци да ли се ви придружујете речи браниоца адвоката Петричевића, ја бих Вас молила само искључиво на ову истражну радњу препознавања. Касније можете примедбе.

АДВ.АЛЕКСАНДАР ВЕЉКОВИЋ: Само сам то и мислио, само у делу који се односи на истражну радњу препознавања се придружујем. А ово друго немам непосредних сазнања, нисам гледао скоро спис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви колега такође?

АДВ.НЕДЕЉКО МАРКОВИЋ: Остављам суду на оцену, значи не противим се.

Адвокат Вељковић Александар, бранилац оптуженог Ристић Алена такође се противи одређивању истражне радње препознавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега само ваше име још једном, молим Вас, Мирко не.

Адв.Недељко Марковић оставља суду на оцену.

На основу члана 335 ЗКП-а, суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се предузме истражна радња препознавања оптужених од стране сведока оштећених Авдић Фате, Франц Низаме и Авдић Хурема. Истражна радња препознавања поверава се истражном судији Вишега суда Одељења за ратне злочине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљене ћу вас молити да одведете до суднице број 5.

Пауза је 20 минута.

Настављено након паузе ради предузимања истражне радње препознавања у 11.08.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесмо ли сви ту? Јесмо.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка испита сведок Авдић Фата

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете позвати молим вас сведока? Госпођо Авдић добар дан. Можете да седнете. Имате ли столицу ту?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Имам, ја морам сјести, ја не могу стајати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите. Госпођо Авдић ја ћу прво узети од Вас личне податке. Хоћете рећи Ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Авдић Фата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: '49.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Ахме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Ваше пребивалиште?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: У Бечу сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Бечу?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то ова адреса коју имамо у списима, поновите је само молим Вас.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: У Бечу, не знам напамет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате напамет, добро.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми шта сте по занимању?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Домаћица била, а сад нисам ништа, болесна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Авдић Ви сте позвани у својству сведока, као сведок-оштећени Ви сте дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Да ли Вам је то јасно? Ја ћу Вас замолити ако можете да прочитате текст заклетве, ако не видите понављајте текст за мном.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Ви мени реците, ја ћу за вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заклињем се.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему што пред судом будем питана.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Што будем пред судом питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: И ништа од оног што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Нећу прећутати, а нећу ни оно рећи што не знам, то још горе не би рекла ради себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок упозорена, опоменута изјави:

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Знате шта, даћете ми чашу воде, ја не могу, ја морам да воде имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добићете. Госпођо Авдић Ви знате зашто сте позвани?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих Вас замолила да нам испричате све шта се то десило 14.јуна '92.године у вашој кући у Бијељини. Дакле Ви сте били неколико пута и испитани везано за овај догађај, да ли Ви у свему остајете код тог исказа који сте давали?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Остајем. У првом исказу можда сам мање нешто говорила јер сам била у шоку, е касније онолико колико сам могла, а сад можда нешта испушћам, јер године, не сећаш се, прошло је, болесна, старост, можда нешто да испушћам да не могу све да се сјетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми ћемо Вам постављати питања, али.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Ја што могу знати ја ћу да одговорим, а што не не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сада испричајте све чега се сећате, значи све шта се догодило, шта сте Ви доживели, како је то изгледало, значи Ви крените од те вечери шта Вам се десило. Где сте били?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Само воду морам узет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Хвала. Ми смо, живимо мало на неком размаку из града, па изнад нас насеље па смо мало на неком ко између и то мјесне заједнице и малог града, па смо тако на самку били. И како је се то заратило у априлу ми нисмо више у кући спавали, спавали смо код ђевера, можда један километар горе од нас и снаха ми је била трудна и оде у болницу и породила се, 10-ога се породила и изашла је кући у петак, је био петак навече и тада ту смо веће ја и она ноћиле и једна ми ова цура, а муж није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само реците, кад сте рекли 10-ог, ког месеца?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: 10-ти, то ти је био јули, јуни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 10.06?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Ја, 10. јуни је био, јер 14.јуна је то било. И онда тако и он је дошо ту, у суботу дошла њезина фамилија, дошли ми тако мало сакупили се, знаш кад добијеш унуче прво и тако и мајка свака, јел шта јој је данас драго кад види дијете да је добила то је највећа радост мајке, свакој, мајка која не знам можда и ви ако нисте можда видите овако негде. И ријешили смо да останемо то вече у кући, они су негде до мрака сједели и отишли а ми имамо доле ће се кухало и јело а горе нам је кућа, доле нам продавница, горе спрат ће смо спавале и отишле смо полегли, јер пошто свјетла није било, како је то се заратило нешто су искључили струју, не знам окле је била, нису дали Бијељини и ја, поспали смо, заједно смо легли у ту спаваћу собу ја и ова ћерка што је била и овај ми мали син, а снаха је у другој соби са старијим сином и са бебом и ми смо, ја сам тако и заспала, ко мало сам тај дан више ходала и поспали смо, знам да је прошло десет, а код нас је

у Бијељини била та да се од 10 сати био полицијски час, да није могао нико на улице бити нит је смио као бит.

И тако ми смо полегали у 10 и поспали смо и ја сам на једном чух, у нас велика капија има што камиони улазе, како капија пуче ја видим мој супруг код прозора стоји и каже мени Фато ево каже неки људи иду у кућу, ја док сам устала они су већ, то није нам далеко од пута, они већ иду оном брзом и галаме и вичу «комшија Рамо, комшија да нам даш, да нам помогнеш, треба нам помоћ», да су они с аутом као негде скренули а ми смо по томе познати ако је неко болестан, ако је нешто да су му долазили и сад нама то није било ни неко изненађење, тако смо нешто и мислили, али полицијски час, нема, ко ће ходат и онако сви смо поскакали, чула су и дјеца, овај мали што је био, имао 13 година тада напунио у марту, и сви смо у ходник изишли, не знам да ли је снаха изишла, син је изишо и ја сам и супруг дошли до врата, ја мислим да је он вако стајао и да он браву откључо, а ја сам вако, и како се врата отворила прво су се цијеви указале и двојица као напоредо хоће у кућу. У нас је ходник, није нам широк већ узак. И нако они уђоше и мрак, траже да се «упалите свјетло, ће вам је» галаме, и тај један како иде, директно иде у ту собу ће је снаха, видела сам да су наоружани пуно, тако да ли је се то сад мени учинило да је око њих било и бомби и оније реденика и, тако да страшно изгледало и одма се почели дерат, тражити паре и тамо онај полећали у ту снахину собу и мој је супруг реко виче он «ко вам је вамо», молим вас каже тамо ми је каже беба и снаха молио бих вас само да ми дјецу не дирате, каже нећемо ми, нећемо каже дјеце. Каже ће ти је, имаш оружје, имам, оружје имао под дозволом, мислим годинама, није то, полиција знала морао јем, ниси могао узет пиштољ ако ниси, мого си али то њему није било потребно он је био човек послован, и под дозволом имао ону пушку ловачку, ће ти је, ја сам дохватила, била нам је тамо ће је кухиња, примаћа соба, право врата, била о чивилук објешена, ја сам додала пушку, он је дао пиштољ, ће су ти каже папири од оружја, каже доле су у продавници, и тако сам ја видјела да су двојица отишла за њим кроз ходник, више нисам, кад сам ја, мене су право у ту примаћу собу, ја сам се нашла у тој примаћој соби сама, и сад је, нигдје никога, њега одведоше низа степенице, ја сад нигдје нико се не види, ја само онамо ходам, кад ја чујем, а има цивил хода све кроз ходник и дежура на она врата и на она, на спаваће собе и вам на ме, и ја чу жена плаче, кад ја там погледа, устадо и на врата кроз ходник види се там право, кад он је њу вако се нагио на њу и она њега моли, чујем да виче немој молим те и плаче, и ја кад сам то видела ја сам видела да то нису људи, да то карактера немају, па ће ћете реко на жену, жена реко порођена реко прије четири дана, шта ћете, он се дрекну на ме

да идем ја, дођи ти вамо, ја кад сам снаху видела и чула ја сам онда вјерујете ли да ми је та смрт и од те моје снахе, од супруга да ми је напоредо ишла, жену наку гонити босу, камењем ићи по километра, па то нема, ја не знам да ли се то још ће десило у свијету, ото треба у свијет јавити да се забрани тој војсци кад су ратови, да се те особе које тако жена раде, да се одма по хитном поступку стријељају, да ли је био мој син, ко је год да то не треба држат.

И овај цивил поче се и на мене, чујеш шта ти говорим, што не излазиш, ја не знам да ли сам се онесвијестила, не сјећам се шта је било, само сам се нашла да сједим у оној соби тамо примањој, вако нам је био угао, до врата је овај мали сидио ми син, и ја сам сјела и вако сам га загрлила и кад сам погледала мој син старији окренут је горе уза зид, вак је регал па има мало простора и вако му руке стоје и тако сад ми стојимо и ето и ми смо так, ја гледам, ништа, кад и улази моја снаха, ништа на њојзи нема и ту нам има комода, ту стајале женске те ствари, нешта је узела, она није ни погледала у нас и она изиђе а њу су чекали, био је на вратима ко је чекао и она је изишла, међутим доводе супруга мога и како га доводе одма вако сто има, ето колико сто један овај, њега су поставили туди, тај Јовић и он га је туди поставио и поче, хоће опет тражи паре и од тамо ладице извуче, нађе неке касете, било оне неке књиге што ја уплаћујем, јер ми морамо сви да уплаћујемо исламској заједници да кад се умремо да људи нас копају, неће људи ако ниси плаћао, и он ту књижицу нађе, нађе касету, била нам горе правила се цамија па снимили, Срби нам све долазили из Бијељине, био нам камерман свима, зна колико кашика имамо, ми се нисмо никад шњима мрзили, нит смо имали неке проблеме са Србима у Бијељини, никад. Ја каже ви сте као Алијини, да нас Алија, да псује мајку ми, да сам ја, не могу ја то, нисам могла пред људима да говорим све изразе шта ми је говорио јер ту се осјећам поражена, и он стаде и он њега једном га је вако ко јумруком и он пође да падне и опет се врати, не паде, и постави га, каже стани мирно, он ништа, он није ријечи проговорио, каже волите ли ви своју дјецу, каже волим, каже хај каже зини, он зине, ја ово дијете узела уза се, дијете, видим да дијете тресе се од страха, и њега како је упуцо, он је вако некако стајао, а он је вако, па га је некако ко у страну да га је, није му директно вако, већ му је као у страну, јер је метак се горе нашо на регалу у ћошку да је испао, чаура да је тамо у страну, није га директно овако там да прође и ништа, само главу на сто како паде, ни а, ни у, нит се маче, ништа, он само се премјети иза мене, прође и на старијег сина горе под лијеву плећку му стави и њему цијев и хоће и њег да убије и ја онда запомага, па убили сте му оца, што да саде и њега, па шта, ево вам све, изић ћемо, само ми не дирајте фамилију, све и кућа и

радње, све вам цаба пустите нас, они само псују, само, и то тај је највише био, толико су били гласни, да би ваљда ми страх добили, све побити, све поклати, никог не оставити и ми смо тако и очекивали тако да ће нам радити, помирили сте с тијем, и онда кад сам ја запомагала за тог сина, онда из ходника неки глас реко немој каже више, доста је, ја не знам, они знају од њиха ко је, неко ко је био на вратима, ко је њега чувао, тај је морао рећи јер је био тако у близини. И каже треба нама да повуче камион да нам вози, треба нам у Брчко у луке да превлачимо с камионом робу, да нам поћера камион и ја тако како онај, он и стаде и онда каже мени е сад ћу каже и тебе убити, и ја ништа, сједим, бар дјете сам то загрлила, и он дође и стави ми цијев и држа, држа и врати и онда окрену се на тог сина мог, каже полази, шта чекаш и тако су изишли, ја кад сам у ходник изишла и узела овога малог, имамо тамо одмах кроз ходник врата, балкон горе па се иде на трећи, да избацим реко ово дијете ако се врате реко бар да остане то дијете, видим да одоше, цуру нисам, своју шћер нисам ни видила, она је спавала с нама и они су њу, како су је у ходник уфатили, он је њу одвео у снахину собу, а овај је снаху извео у ходник, али он је извео мислим да не би ми изишли, јер је тамо врата са балконом па се бојао да ми не би ко побјегао.

И сам послвије кад сам тог сина избацила там на балкон, они се деру тамо по авлији, галаме, псују, горе их је сво насеље чуло, и они су ваљда узели, кола су оставили било је, киша је падала па канал, па је мало вако, није насуто већ мало пад, и ваљда смакло се ауто тако паркирали и како је, они су узели камион да закаче да извуку ауто и камион и он се оклизне и он се заглави, сад су они, нема возила а нису знали, ми смо имали у другој гаражи јоште ауто и један камион и ови ваљда, дјеца моја нису, шта ће сад да им кажу да имају, да их возе нормално не мереш му, идеш и, ма није нико проговорио, само ја што сам говорила у тој кући. И они су, чујем ја да одоше путем, има вако у нас, то кућа висока, чујем ја доле путем, има мало асфалта докле је наше, и доле је све макадам, и отишли су и ја, дјете, беба поче плакати, овај се син врати, ја кажем «дјете не иди», каже «мајка, вратиће се убиће бебу» и он у собу, ја за њим рекох да видим ће је беба, можда рекох и бацили је, шта знам, кад дјете је било на кревету и познала сам шћеркине хаљине подерали са ње мајице и што је спавала, стоје у ћошку те собе, то сам видела и знала сам, нисам је више ни видела, тако су је и одвели.

И ето тако овај мали сјети се, каже «мајка да назовем», он сакрио телефон, како је сишо овако до том сећом, телефон био на ходнику са великим каблом и телефоном ћушнуо под сећију да се не види да не би узели телефон и он узе назва тамо од овог ми зета што је с нама дошао матер да јави да је отац убијен, СУП-у јер је нама СУП преко. Уколико

вам неко дође и буде непознат вам и ово слободно СУП назовите, тако нам је свима обављено, ми нисмо хтели нигде излазити, а они што чујем неке да, ја сам пуно болесна, али нисам могла да не дођем, нисам могла због мога супруга, због лажи они што намећу на мртвога човека да се бранио, да је он хтео њега, руком га вјероватно можда хтео да га удари и ико да је смио сад да уђемо, један човек сад да уђе а ми овако нема нико ништа, па да ли би ко покушао на тог човека који је наоружан. Мада је проговорио не бих жалила да је нешто рекао и сад могу да лажу одбране и ово и оно, он га окрзнуо, он се бунио, проговорио је, не знам да ли је у њиха видео или су они њиха склонили док је он прошао, мислим кроз ходник, а кад су га вратили одуздо лоше је изгледао, не знам да га нису тукли доле двојица су ишла са њим.

Те нисам ја у лице са у њима гледала нити сам имала времена, нити се то могло толико, то је све било гласно, бучно, пуцали су и у ходнику онај цивил што је држао ту стражу и он је пуцао у ходнику и тако да смо онај и син ми је назвао, овај мали назвао тамо прије у СУП назвала, СУП је одмах реаговао, а и овај ми је син доле ишао до те жене што су и њу у ауто узели и син је ваљда није могао сести у ауто, они су њега пуштали. Сад ја ту не знам, ја не могу да причам са својом ћецом о томе, са снахом сам покушала лани кад сам се вратила из Бијељине, јер ми је то рекао Дебељевић, «Авдићка, јеси ли икада покушавала да нешто проговориш», рекох «нисам никада, покушаћу» и рекла сам «снахо, да ли би ти нешто овако могла», јер она је на ногама, она је добила слом у ногу живаца и њу кад удари у ноге она удара, она не може да се смири и данас и тако сам јој рекла, рекох «снахо, тако и тако, били би ти нешто могла рећи», каже «ако мислиш да ти живим, немој ме никад више питати, а ја шта сам преживела те казне не постоје да има да постоји, нити се може одробијати шта сам ја преживела и шта ћемо даље» и онда је одоздо дошао од мог ђевера син, узели смо дете, мој син је преко њива, он је бос, има више од километра отишао супротно горе до амице, до стрица и горе је рекао да је отац убијен, да је дијете доле и одмах ми од ђевера син дошао, узели смо бебу, ми смо тако изашли, сва смо врата притворили и горе нико није спавао.

Након један сат назвала је ова моја цура и јавила ми се јетрва и рекла је «ђе сте, немојте се ништа за нас бринути, ми смо на сигурном, а је л' све у реду код куће», она није знала да је отац убијен. Каже «је све је код нас у реду, ми смо на сигурноме, доћи ћемо» и ми тако нико није ни спавао, ту ми је била јетрва пре порођаја на месец и она је ту бебу сисала и кад је већ била зора ја више нисам могла, рекох «ја идем кући» и кад сам изашла доле нису ми дали самој, видела сам два полицајца стоје код моје куће. Они су ту ваљда одмах дошли и чували су и одмах

се народ покупио и одмах је дошла инспекција из СУП-а, дошао је судија. Ја нисам могла ићи горе, ја сам једном за та три месеца отишла са јетрвом да неке хаљине узмем на ту кућа, никад и данас одем ја у ту собу, никад нисам још ушла. Кућа стоји, станује у Живиница неки станари, ја још никад нисам још у ту собу ушла, не могу. И ето сутрадан их је довукао, оне су отишле, исто он је радио био, чули сте можда његову изјаву, он је био шеф у Тузли у «Солани», па тако преко те фирме да су се упознали, да смо били пријатељи и оне су тако среће да су знале отићи тако код њега, куд би, да их спаси и он. Никад му нећемо заборавити томе Пери, он је њих увео у кућу, обукле се и сутрадан их кад је била ту полиција дошао извлачили камион и било је полиције више, није био само један полицајац и мене су да ли сутрадан, да ли не знам ни ја, у СУП водили али ја не знам, не сећам се те изјаве и нисам, водили су ме између себе, нисам могла ићи, јер ја сам шок тај неки добила, нисам могла на ноге. И ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би било све? Да ли сте сагласни да ја као председник већа прво поставим питања? Госпођо Авдић, Ви сте рекли да кад се заратило да сте спавали код девера, а зашто сте Ви спавали код девера, што нисте спавали у својој кући?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Зато што је у Бијељини било више врста неке војске и они су то знали и у Бијељини. Они су, ја сад не могу да се жалим да кажем сви су Срби исти, не, и никад људи нису сви исти. Ја сам остала с људима који су људи и данас се чујем и кад одем посјетим их и с њима смо добро, јер биле су те неке организације «Орлови», «Маозервоци», «Мирковци», то је било па су они, они су били струја између себе, а ови што су били, значи ово су били пљачкароши, то се није ишло на линије, то ако је се рат што се није ишло тамо и што нас нису једноставно у ноћи да дође да те буди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците само чиме се бавио Ваш супруг пре рата, Ваш супруг чиме се бавио пре рата, шта је он радио?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Имали смо трговинске радње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за време рата кад се заратило?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Исто радње радиле, исто и даље су радње радиле, тај смо дан затворили кад је то прво запуцало, све је било затворено и он је био у месној заједници председник и био је члан у Бијељини, био у суду поротник, био је свагде тамо ће то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, у време кад се заратило нигде није припадао ниједној страни?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Он је био у тој месној заједници председник и они су знали ови други људи који су поставили барикаде где ми идемо у град, то су друга месна заједница, али СУП је знао њега

као да је он онај толико, није сад што је мој супруг, да је био паметан, једноставно волео је човек мир и да је ишао, звали га да дођу да преговарају, он је отишао и преговарао је и склонио барикаду, њему су и наши пријетили, он није дао реко ко пукне, он је имао онај у тој док је то три дана било, он је био као онај мир да прави у тој месној заједници да своје људе да не раде ништа, јер су нам тако рекли ми морамо остати ми и даље да живимо, ови други који су нормални били Срби, који су хтели да живе, који нису руке прљали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците, када сте чули ту галаму из дворишта која је допирала и када сте чули да је неко викао да отворите врата, да ли сте нечији глас препознали?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Када су се отворила врата, када сте Ви отворили врата рекли сте видели сте двојицу, да ли се сећате колико је у том моменту када сте отворили врата ушли у кућу људи?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Пет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петорица?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Пет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да опишете у каквим су они униформама били?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Ја колико могу да се сјетим да је један био у цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је имао на себи ако је био у цивилу, шта је имао на себи да ли се сећате можда тога?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Имао је, знам црна капа да му је горе била црна, а шта му је не знам, а ови су били у шареним и капе и она шарена униформа и наоружани све, оним оружјем кад видиш војника кад иде на ратиште то сам видела у филмовима ако нисам овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми у ком моменту Ви видите тог цивила, је ли он био први до врата или како?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Нисам била у моменту, кад су ушли била сам јер је он имао капу, ваљда је мислио да ћемо га познати како, он је долазио у радњу куповао и нисмо ми далеко били из наса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте Ви њега препознали, је ли тад чим је ушао или кад?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Кад су удвели супруга у продавницу да им да папире, дозволе од оружја, онда он је био шетао ходником и нас је онај чувао да ми не би ко ће побегао и тако, он је сам био тад у ходнику и онда сам чула снаху да плаче и видела сам од тога доле на дну ходника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га тад препознали, тад док је шетао ходником?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Мислим, имао је лице дуже, био је мршав, био је млађи од ових.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А каква је капа, је ли капа била навучена на лице?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Јесте кад су улазили, а после чини ми се да је скинуо, јер он се дерао на ме, ја сам после, не знам, нисам га како је дошао на врата и мене да изиђем, ја не знам, онда ми је дошло лоше, ја не знам да ли сам се ја онесвестила, углавном да су ме пребацили у ту собу тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је он имао од оружја?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Имао је и он нешто у рукама, није био овако око њега, имао је неку пушку, нешто је имао, а нисам била око њега, ови су имали око себе оне каише и ово ће стоји нож и ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад кажете маскирна униформа које боје, је ли била зеленкаста, плава, сива, какве је боје била?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Ја мислим да је маслинаста и тако нешто, јер знаш шта, то је свећа била, није било струје, па све у свему кад видиш да ти се нешто догађа и чекаш да те убије, па онда не видиш ни сам себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко од тих лица имао неку маску?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Не сећам се. То се не сећам и не знам, не желим да иједну реч би рекла у оно што нисам сигурна. Ово што сам сигурна за убиство, како су ушли, шта су рекли, шта је мој супруг рекао тога се сећам и тога никад нећу заборавити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате колико новаца сте дали?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Ни то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Ја не знам, они су узели и од сина и од супруга, нешто је после СУП враћао за нас, од оне ноћи за мене оно све је било више и данас све нестало све на свету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците, од оружја, колико, је ли била узета једна пушка?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: И два пиштоља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два пиштоља?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Био је један пиштољ па му је пукла цијев, он је био прије као службено лице као шумар, лугар, па је тако паре кад је пазар носио они су то морали по закону да имају оружје ти

људи, јер су они на пример у шуми горе код Рогатице, према Рогатици где је био кад је носио по пуну торбу пара да преда у Сребреницу, на пример људи куповали грађу, правили куће, он је радио са тим послом и касније то тако да више није могао то тешко по шуми ходати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми само још ово, морам да Вас прекинем, то кад је значи Ваш супруг предао и новац и када је предао то оружје, шта се онда дешава, где Ви одлазите?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Они су мене како су упали у ходник, они су нас тако распоредили, они су нама то распоредили, мене су одмах где нам је примаћа соба је ходник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то с леве или десне стране кад уђете, с које стране вам је примаћа соба кад се улази из ходника, значи улазна врата па где вам се налази соба?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Право ходник и директно из ходника гледаш примаћу собу, а лијево су спаваће, десно су спаваће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Десно су спаваће? У првој соби вам је била?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Снаха и син.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Снаха и син? А где Вам је била ћерка?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Била с нама у тој, имамо собу спаваћу па велику, имамо онај угао велики.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви сте били у једној соби?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Сви смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви и млађи син?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Да сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад кажете млађи, како се он зове?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Хурем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хурем?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је он имао година у то време?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: У марту је, 17. марта пунио 13.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли од тих пет људи, од те петорице које Ви видите у кући да ли се неко посебно нешто истицао?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Ја мислим да је овај што је убиство урадио да је он био најагресивнији и да је псовао и да сам приметила да је он највише био томе поводу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете њега мало да опишете, да ли су га некако ословљавали, како је он изгледао, да ли можете мало ближи опис да дате?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Тада је изгледао, имао је браду, мало је дуже лице имао, није пуно нешто брада да је била сада да кажем као што је бивала да смо гледали уз рат, а тако и висок био је и оно баш ја

мислим да је он од њиха био тада највише оно развијен и тако ми је деловао, можда тако ће ми је дошао пред очи сад, ја не знам је ли, све су то оне секунде које си ти гледао кад ћеш све да гледаш мртво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми да ли је можда имао неке чиновне да сте приметили?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте приметили? Да ли га је неко некако оловљавао?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Ни то, можда јесте, али они су толико били гласни и он посебно је био гласан да једноставно ниси могао чути шта други говоре од тих њихових гласова и од галаме, да је само викано да све побијемо да нико не остане, никог не треба оставити и тако и онда шта сам могла очекивати и гледати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чини ми се да сте споменули неко име Јовић, одакле Вам то име Јовић, када сте Ви чули за то име Јовић Драган?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: И кад је то се завршило полиција доле кад је дошла инспекција и дошао је неки полицајац и рекао је «хоћете ли ићи да их видите ено их», ми као да не би њима веровали да они нису похватани, јер ми нисмо знали ни одакле су, ни шта су, ни ко је, ни шта је, рекли су да су похватани, желите их видети, рекох ја никад не желим нити бих желела да видим, то мени не треба и онда су они кад је тај судија долазио на лице места и тај инспектор Савић, Спасојевић, из Бијељине, из СУП-а на увиђај, они су написали у том нашем записнику како се зову, како је коме име и тако да је он убиство извршио, Јовић и то толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У моменту када је Ваш супруг убијен, значи били сте Ви, био је млађи син и старији син?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Старији је био окренут, он није видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко од ових лица униформисаних било осим тог који Вам је лишио живота супруга?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У соби није?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Није, а био је у близини на вратима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Ви то видите?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Нисам видела, јер овако ја сједим и овако су врата, јер ја се нисам се смела окренути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком моменту Ви први пут видите снају, која кажете није имала ништа на себи?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Кад је ушла да узме нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био тад у соби кад је она ушла тако?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Била сам ја и моја два сина, њезин супруг је није могао виђети, њему су наредили ваљда да тако стоји, он се није, тако је стајао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како је она изгледала, можете ли мало ближе да опишете, је ли плакала, је ли нешто говорила?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Она је плакала и чула сам да виче «молим те, молим те» да је не дира, жена шта ћеш да вам причам, жена од 4 дана порођена и то тежак је порођај имала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је узела, зашто је дошла, шта је узела?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Узела је мени се чини уложак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уложак? Је ли био неко са њом тада?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: На вратима је тамо у ходнику су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, није улазио?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад је узела?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Одмах се вратила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли неко звао и рекао да пође или не?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Није звао већ је одмах се вратила, јер јој сигурно јој рекао и тако је чекао. Е, онда је после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је Ваша ћерка за то време?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Она је била у њезиној соби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите њену собу, да ли видите врата?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Не видим, ја њу нисам видела, само сам јој хаљине познала подеране кад сам ушла после, а њу нисам видела уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште њу нисте видели?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули неки плач кад Вам је отишла снаја да ли сте чули неко запомагање, или било шта да ли сте чули неке?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Напољу је било, напољу се чуло и плач и више мислим да се више и они су више псовали, шта су говорили, ваљда на сина ми, тако се после причало се, као дошли су одозго комшија али нико није смио прићи кући од њих одозго наше, од ђевера ми, док они нису отишли низ канал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после ког времена од убиства Вашег супруга су они изашли у двориште, да ли можете отприлике да кажете колико је то трајало?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Одмах, одмах су тако хтио сина и тако сад кога је он послушао, можда шта је се сад или овај што је рекао немој

доста треба нам, а ја знам да је Лукама био логор у Брчком и знала сам ако туде одведу их да нема никад више да их нећу виђети, јер то је било навикано ту где је исто опасан логор био и то за жене више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли можете отприлике да кажете колико је све то трајало, значи од момента када су ушли у кућу до момента када су изашли у двориште, колико је то све трајало?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Можда пола сата непуна, сат тако би могло бити, јер то је све брзински рађено, ето. Ја мислим да је тако могло бити, непун сат да је могао бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели снају кад је изашла у двориште?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Нисам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је дошла је ли имала било шта на себи?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Кад је дошла из?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, кад је дошла да узме нешто, је ли било шта имала на себи?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не видите ни како је изашла, је ли била боса, је ли имала нешто?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Боса, босе обадвије биле и голе обадвије биле јер сам видела хаљине у ове подеране, у шћери скинуте, а снаху сам видела очима својим, јер ту она је што се каже мени је туђе дете, то мени није једноставно у мојој кући била, то треба свако да размисли па да ту правду, ја ту за снаху, ја тај закон тражим и напоредо са убиством, то је једна врста убиства жена и то са таквим женама то радити, то човјек који је имао мајку, који је сестру, који је икад контактирао с људима па да зна, а да су они били као што је било у кафани пили, били су, како су знали тако су свесно да ураде да одведу и право тамо где је снаха, где је, ако су, исто су говорили за неко оружје да је, што ће они, Раму знала полиција шта имамо у кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Авдић, само да Вас питам још, интересује ме, говорили сте када сте били раније испитивани везано за да су отишли у правцу куће Тодоровић Досте и Ви гледате?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Ја сам видела кад су од наше куће отишли доле, јер тако је правац доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како иду, пешице?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Пешке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите тад ћерку?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Не, нисам, не могу виђети, у групи сам видела балкон нам висок и видела сам да су отишли и онда онај опет са мога сина рекох да тако да се неће вратити, једноставно имала сам страх да се опет не врате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је са Нецадом, је ли и он кренуо са њима?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Јесте, они су исто и њега одвели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико кажете је Ваша кућа удаљена од Тодоровић Досте, колико сте рекли око 500 метара?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Па има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли толико отприлике?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Па до пола километра, можда мало јаче има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то насеље у коме сте Ви живели да ли је то насеље било мешовито, је ли било и Срба и Муслимана или није, није било мешовито?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Ово насеље што ми нисмо били у правом насељу, ми смо били више доле овамо ђе је српско насеље некад горе, ближе до овамо припадали смо доле њиховој а горе то насеље је било Рома, није Срба било, само су била та села Пућиле Хаса било одмах иза тог нашег насеља, али то се није никад гледало на нешто, они су долазили код нас, жене ишле радиле све муслиманске код њих, то је било исто као, кад су свадбе ми ишли код њих, они код нас, ми никад нисмо осјетили нешто да би помислили да би тај рат могао бити и зашто, али ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још сам хтела да Вас питам, у моменту када је Вашем супругу пуцано у уста, да ли је још неко повређен био?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није нико?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Син је овако био горе, а овако је регал па у ћошак је регала они кажу, ја нисам, они су који су то прегледали долазили да је у ћошак регала, он је овако мало био даљи, па није га омашило, а није, не могу казати сада да јесте кад није, то не бих ни рекла оно што није, а тај не знам како то за мене не могу бити људи и они сами требају да знају ако имају фамилију нек' се стиде и они свог детета и они своје мајке што их је родила. Ја тако дете не дао ми бог такву, сретна сам што сам оваква, што ми се људи диве мојом ћецом, шта смо преживели а да нисмо национални и да нисмо у души покварени, то имам срећу и то ми је све у мом животу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете рећи молим Вас да ли сте нешто још приметили карактеристично на лицима ових особа које су ушле у Вашу

кућу, да ли сте нешто карактеристично приметили, осим браде и то што сте описали?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте приметили је ли неко носио минђушу?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте приметили?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Нисам, оно што нисам ја то рекла сам не бих рекла и што нисам сигурна ја не бих то ради себе, ја имам ћецу, ја имам унучади и то а они што су викали да је он био екстремиста и да је оружје имао и да је то, то сигурно греше и нека их срам буде говорити на мртва човека. Да ли они знају да они морају и они умријети, то им Алах неће опростити, нећу ни ја што лажу. Ја сам за то дошла, за правду да се изјасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Авдић, ја ћу Вас замолити још само да кажете када сте Ви напустили Бијељину?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Ја сам напустила с овом шћерком, децу сам, снаху и оно двоје мало, имам још једну млађу од овог годину од Гурема што је имао, она је имала 11 година, она је била код јетрве, није исто, нема ни пола километра, била ми та јетрва порођена па је остала код ње да јој помогне и дјецу сам, ми нисмо имали ни пасоша, ништа, ни личне карте ми нисмо никад преко граница ишли нити смо мислили и тако да нам је СУП изашао у сусрет, то могу да кажем да су нам дали пасоше, да су за 7 дана помогли да пређу јер нису дали тамо ни надаће да се прелази, они су јавили да се пропушта та фамилија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, у року од недељу дана Ви сте напустили од тог догађаја?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Нисам ја и ова цура Низама што је то преживела, јер ми смо остале, ето као мислим долазио је из СУП-а један је говорио, немојте ићи, останите у кући, они ће вам све, преживели сте, отишло вам је све, сачувајте, штета вам је да ово све пропадне. Каже, «слаћу ја свако време полицију овде да буде да ви будете да вас чува». Рекох «вама хвала, а моја дјеца иду» и ми смо остале ради тих радњи и још шта, ми смо у октобру, 27. октобра, мислим 1992. године да смо прешле у Аустрију из Суботице исто нас пријатељи дошли из Србије, припадају Србији, по нас, превели нас и тако да су нам помогли и кајем се, то ми је остало најгоре што сам још и ја остала што нисам све отворила и нек носе они јер су свакако после све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је све враћено, све што Вам је одузето да ли Вам је враћено?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Ви мислите ту вече?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли Вам је враћен новац, да ли је враћено оружје, да ли је све враћено?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Оружје никад није враћено, а новац је неки враћен, ми нисмо, верујеш ја не знам ни колико је било, нити смо трагали, нити ме то, то ме уопште не привлачи да о томе уопште разговарам. Да су ми и кућу однијели да нас нису дирали, ено, ено им сад нек иду, покупили су послије, носили, нека су. Моја ћеца онде ће живе, карактер свој имају, имају своју напаку, ја сам сретна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Авдић, сада ћемо Вам постављати питања, најпре ће заменик тужиоца да Вам постави питања, па онда редом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам управо хтео да поставим ово питање председнице што сте Ви поставили, али ипак имам још нешто да питам сведокињу. Да ли је видела, да ли се сећа колико њих, мислим на те људе који су дошли, је одвело ћерку и снаху и у ту посебну собу, колико њих?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Двојица су отишла одвела супруга у продавницу, један је дежуро цивил, значи један сам видела што је снаху, значи један је ћерку тамо, то могу да кажем, а тамо шта је се напољу дешавало то ће Вам ћерка рећи, ја мислим да има и у изјавама и ја не могу рећи тамо, не знам и то не говорим што не знам, то не желим ни да говорим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Реците ми молим вас да ли је неко са Вама контактирао након што се ово десило везано за та лица која су код вас долазила, да ли је неко од њихове родбине вас контактирао?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Ја мислим да ли је до три дана назвала је жена и представила се да је из Новог Сада и питала «Јесте ви Авдића фамилија», ћерка је причала мени се чини, не знам, био ми је и син тада код куће, «Да, јесмо», «Јел се то код вас што се десило», «Ја», па пише да је она, јављали радио и писало, каже «да је мој син, јел мој син то био», «како», «Ристић Ален», «јесте». Рекли смо да јесте, пошто нам је записник дат да знамо, па каже «откуд он», каже «тамо у Бијељини он је отишо у Београд у Радикалну странку» и то је то било. После нас је опет нека особа звала мене и ћерку донеколко као «да нећу вам се представити, ваш сам пријатељ, желим само да вам рекнем да су они нама су рекли да су они у затвору јер ми смо увијек били устрашени од свега, као онај да су они пушчани само да вам то рекнемо, ја нећу се рећи ко сам, да знате, да ено их код Зворника да ли Малешини, да ли не знам неко село да раде тако ко што су и код вас радили», нека је жена рекла, а није се представила, ја то не знам можда је и лагала, можда да и ми одемо јер је било у циљу неке да ми одемо да се покупи роба из

радње и да однесу, па ето нек се обогате, па зато данас хљеба немају да једу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Да ли имате ви питања? Нема.

АДВ. ГОРДАНА АНДРЕЈЕВИЋ: Пуномоћник оштећених. Госпођо Фато, да ли сте Ви по говору могли да наслутите одакле су ти људи? Да ли су они говорили исто као људи из вашег краја или другачије?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Говорили су на, познала сам, на србијански говор су говорили од тих једних, а отај ја мислим што је реко «немојте више» ја мислим да је мало другачији говор био али није овај комшија.

АДВ. ГОРДАНА АНДРЕЈЕВИЋ: Није комшија?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Није.

АДВ. ГОРДАНА АНДРЕЈЕВИЋ: Добро, и само још једно питање.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Значи да је неко од њих али они то знају нек један другога, они нек се између себе што год, што овај каже доле мене исто адвокат овога у Бијељини, рекла сам ја јавном, реко једноставно био ме је наљутио, па како сам видела пет људи, па како, па како нисам, видела сам и да је он као, као он није ни био сад па онда је моро кад је овај Спасојевић говорио инспектор да га је и он исто довео у собу, да га је испитиво, па као знате ли да су у њега бубрези одбијени, да су они њега тукли да им покаже Рамину кућу. Они између себе, то ја не улазим у њихове ствари, а ја хоћу правду, а они нек се договарају између себе како ће.

АДВ. ГОРДАНА АНДРЕЈЕВИЋ: Фато, само још питање. Рекли сте да су улазили у камион ваш и да су покушавали камионом да извуку то њихово возило.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: И да возе камион.

АДВ. ГОРДАНА АНДРЕЈЕВИЋ: Да ли сте Ви видели ко је улазио у тај камион?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Јел то је напољу било.

АДВ. ГОРДАНА АНДРЕЈЕВИЋ: Нисте кроз прозор могли?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Не, није се могло ни видети.

АДВ. ГОРДАНА АНДРЕЈЕВИЋ: Добро, немам више питања. Хвала.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: То је мало даље, није ни далеко али то је она страна тамо, волан је тамо, ко је возио ја ни данас не знам, камион. Ни сина нисам питала да ли је он возио, али не бих рекла да су њему дали јер они не би вјеровали али само ме интересује и ово, ако су они дошли прије навече у Бијељину доведени, како они тако познадоше брзо Бијељину, ево ја сам била у Београду четири пута па не би се знала снаћи куд да идем и како, а они дошли ноћили једну ноћ у касарни па отишли у Модричу на там, па доле да телефонирају, а у Брчком

телефона има колико хоћеш, није ми ни то јасно, и како су могли у кафићу Мирке Војводе сједити десет сати, полицијски час и Миркова је «Застава» каже полиција, ја нисам, и «зоља» је ваљда била у колима и Миркова је «Застава» као била то је полиција, они су ту били, они су извлачили тако и одвукли та аута и камион, долазили са дизалицама, полиција, јер ми нисмо мислим далеко од полиције, једноставно људи нас, не знам, једноставно да смо са сваким били добри и да смо били и предобри и да су нас људи за наше добро цијенили, с нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Авдић, прекинућу Вас за тренутак, да погледате неке фотографије које се нама налазе у спису. Погледајте па видите да ли можете, шта вам значи то?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Ја могу погледати али времена је прошло, људи се мењају и ја сад кад би отишла с ким сам и живила ја сумњам да би и њега познала, тако након ово година.

Овог сам доле видила, овога, мени се чини био је четворка или ова трица, мислим да сам га добро. Ја мислим да је тако, е сад можда је и други био овако имо браду али ово ми пуно доноси како сам могла да видим, али опет на душу своју не би узимала, не до бог неког другог али могу људи да буду слични, видиш човјека па мислиш човјек онај знам га, а он није, а и прошло је времена, ја сам онај пуно. Тако је брада изгледала, није нешто али и под страхом можда се мени толико учинило тада да је страشان зато што је био агресиван, ја бих могла препоручити то али не знам, тешко је узети некога, ја не бих желела једну ријеч на се што није, ја имам и дјецу али би од тих он мого бити.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да сведок Авдић Фата након што су јој показане фотографије изјави да на фотографији број 5 мисли да је то било лице које је било те вечери у њиховој кући.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: И осмица она.

А колико јој се чини и фотографија означена бројем 8 да се такође налази лице које је те вечери било у њиховој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте видели овде браде, а реците ми је ли то била нека јача брада, каква је брада била у то време, како је изгледала?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Није сад да кажем ко што је већ оно необријан, није сад нешто ужасна али био је пуно необријан, неуредан је тако је оно неуредност била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је потребно Вама да се посебно показују фотографије, ми немамо документ камеру, Ви знате о којим фотографијама је овде реч, је ли тако? Нема потребе. Добро. Ја ћу Вам само још предочити, колико ми се чини Ви сте данас рекли да ћерку нисте видели уопште.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Нисам, само сам јој хаљине видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви када сте били саслушани то је било 2004. године, ово Вам предочавам па можда нешто и подсети Вас, освежи Вам памћење. Ви сте 2004. године рекли да сте видели да Вам је ћерка Низама била потпуно гола приликом изласка из куће.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: То само море бити онај ко је писо можда је погрешио, а ја у свакој савјести знам да своју ћерку нисам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било 2004. знате после седам година Ви сад дајете исказ, мислите да не?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Не, ја се не сјећам то да сам рекла, јел не стоји иза тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и говорили сте да су биле Хајрета и Низама у две различите просторије и да сте чули запомагање и вриску снахе Хајрете која се налазила у суседној соби.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: У ходнику је она била, Хајрета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ходнику, а јесте ли можда видели да ли је улазила у собу, да ли сте могли да видите ту где сте се налазили да ли је она улазила у собу?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: У своју собу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, било коју?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Улазила је овамо кад сам ја пребачена из примаће, ушла је да узме ја мислим да је уложак узела, није узела веша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули вриску, запомагање?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Чула сам кад је плакала, није да сад она помаже, он је овако њу опколио, у ћошак врата су купатила, тамо су врата на балкон, а овако је улаз на споља и он је ту њу овако заклонио и ја чујем женско плаче и моли, кад ја, она овако погледа право ходник из примаће, кад чух.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте нам објаснили.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Кад чух да је снаха онда сам рекла «па шта радите од жене, жена порођена прије четири дана шта то».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте нам испричали, госпођо Авдић, хоћете само рећи да ли се Ви придружујете кривичном гоњењу и да ли истиче имовинско-правни захтев?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Не разумем то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се придружујете кривичном гоњењу овде окривљених, да ли сте сагласни да им се суди, да буду осуђени уколико се докаже да су криви?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Па не знам како бих могла то да опростим и да ли би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја по закону морам да Вас питам да ли се Ви придружујете и да ли ћете истаћи имовинско-правни захтев?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Ја то уколико још не буде довољно ја имам право и даље да идем и ово док сам жива не могу пустити, да се њима оно не осуди што су они заслужили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми за одштетни захтев да ли ћете истаћи одштетни захтев? Имате право.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Исто, исто одштету. Они су мени све уништили. Ја нисам изнела, кад сам у Београд овде дошла мени је жена дала да се пресвучем из своје куће, а радња у кући била све, они су мени све уништили, а да нису они так били некоме би дали и било је људи па да комшији с ким си добар па ти сачува, па ради, ја нисам ништа још, у мене ено стоји све рашћерано и све је отишло због њих и зато тражим и највише радије тих жена ту највише тражим. Те жене нећу, посебно ову жену породиљу, то пуштати нећу ако треба ићи у Хаг, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, захваљујем. Да ли имате још нешто да изјавите, нешто можда што Вас ниса питала а Ви сматрате да је битно?

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Не знам сад да бих ја нешто ту неке приче причала, не могу, не желим више, мислим хвала вам, ако је довољно довољно, рекла сам оно што ја знам, оно од снахе и до убиства и то говорим и даље ја не говорим, јер није што не знам, не могу ни причати а они што лажу нек њима буде срам на мртва човјека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја Вам захваљујем госпођо Авдић, Ви можете да седите уколико желите да слушате, ако не, можете да идете.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Не могу, ја своје дијете слушати не могу, ја кад је подигнута оптужница у Бијељини ја нисам знала шта су моја дјеца преживила, ја сам три дана лежала уморена нисам, ја идем ако сам готова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам пуно. Можете ићи.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Хвала и Вама и све желим и захваљујем вам се пуно на овоме свему што сте људи и што идете и правду гоните и што сте овако све направили и што смо до овога довле што сам ја за вас то дошла, пуно вам се захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам, можете ићи.

СВЕДОК ОШТ. ФАТА АВДИЋ: Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења. Пре него што позовемо следећег сведока ви сте овде цитирали поднесак који смо добили од пуномоћника оштећених, оштећена Франц Низама је изражила жељу да јој на главном претресу буде омогућено давање исказа без визуелног контакта са окривљеним лицима јер би то изазвало додатне трауме, тако да у том смислу донећу решење.

У смислу члана 324 ЗКП-а веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се оптужени привремено удаље из суднице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спустите их само на кратко доле у притворску јединицу, а ми ћемо их после позвати. Позовите после сведока Франц Низаму али само кад они изађу. Ја сам добила од истражног судије Милана Дилпарића записнике о препознавању, међутим грешком овде у печату стоји дан 17.09.2011., а треба 17.10.2011. па само у том смислу да констатујем да је исправљена та грешка.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка испита сведок-оштећена Франц Низама.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА НИЗАМА ФРАНЦ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добра дан.

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте сведок-оштећена Франц Низама.

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што кренемо ја ћу само да Вам кажем да је Вашој жељи удовољено, сада док будете Ви давали исказ неће присуствовати оптужени.

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Међутим они имају право, јер Ви кад будете завршили ми морамо да им предочимо Ваш исказ и они ће имати право да Вам постављају питања, то Вам је јасно је ли тако?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ваш матерњи језик српски?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Српско-хрватски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лични подаци, реците ми пуно име и презиме?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Франц Низама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рођени које године?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: 25.01.1970.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Оца Раме и мајке Фате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Где је Ваше пребивалиште?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: У Бечу у Аустрији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Радим у дјечјем вртићу, а завршила сам трговачку школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Ви као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичној одговорности, да ли Вам је то јасно? Дакле дужни сте да испричате све што вам је познато о предмету, ништа не смете прећутати. Пре него што будете дали исказ ја ћу Вас замолити да прочитате текст заклетве који се налази испред Вас? Је ли имате?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наглас.

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем.

Сведок-оштећена упозорена, опоменута изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да стојите или хоћете да седнете?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Тренутно могу да стојим али желела бих једну чашу воде ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Госпођо Франц, Ви сте били неколико пута испитивани у својству сведока, да ли остајете код тих исказа које сте дали раније?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остајете. Ја ћу Вас замолити да сада нам испричате све шта се Вама то догодило 14.06.1992. године у вашој кући,

па ћу вас молити, нећемо вас прекидати у једном неометаном излагању, чега се сећате испричајте нам све. Било би добро да ако можете ето што више да нам пренесете шта се то Вама догодило у вашој кући?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Све што се могу сјетити и што у моменту могу испричати. То је био 14.јуни тај дан је дошла моја снаха из болнице са малом ћерком и ја после дуже расправе да ли спавати код куће пошто од почетка рата у Бијељини фактички нисмо спавали код куће, због којих разлога мање-више, сигурно због неких сигурносних разлога и тај дан смо одлучили да ћемо већ остати кући да не би сад са малом бебом ишли спавати код пријатеља, код рођака итд. Ја, ушли смо сви у кућу, легли смо спавати и негде тако, колико је било десет, пола једанаест, у том времену, мајка ме је пробудила сва узнемирена, «устај неко је на вратима, некоме треба помоћ, нешто се напољу десило». Онако сви у сну смо устали, изашли смо у ходник, врата су се отворила и наједанпут у кућу су упали наоружани људи који су викали, који су галамили, који су псовали, нешто тражили, једноставно сви смо се изгубили, сви смо били у шоку да ти људи који су тражили помоћ да су тако дивљи, да су тако. У свему томе мени су, рекли су да се скинемо ја и моја снаха и убацили су ме једноставно у собу која је била са стране и ту сам била, почело је силовање од више, сад не могу да се сјетим да ли је био један, да ли је било два, три, тога не могу да се сјетим али знам само да сам била цјело време док је напољу трајала бука, галама, да сам била силована.

Моја снаха, она је била исто ту, то су исто и њој радили. После тога су нас извели напоље, шта је било у кући ја се тога, ја нисам ништа друго видјела, те људе нормално нисам ни њих могла регистровати јер у том страху и свему томе нормално нисам могла сад да им гледам у лице и да видим ко су, шта су, то једноставно вријеђали су, били су груби, били су зли и шта могу друго да кажем. У том свему чула сам један пуцањ и нас су извели напоље и ставили су нас у камион који је био испред куће. Међутим камион није могао да упали, зашто, како, не знам. Поново су нас истерали напоље, извезли су нас на пут на канал где је било ту њихово ауто које је наводно већ било скренуло у канал, да ли јесте, да ли није али једноставно ни то ауто више нису могли да мобилишу да би могли ићи даље. И онако су мене, моју снаху и мог брата Неџада су потјерали низ улицу према граду и ту смо тако ишли до комшинице, како се звала тога се не сјећам. Ту су узели ауто у путу, знам само до те куће да су мог брата, да је он с нама био и да су га и њега ту малтретирали и шта је било и после те куће кад су то ауто и кад смо нас двије селе у ауто с њима свима, њега више није ту било, он је несто. Шта је с њим даље било нисам знала. Онако сви њих петорица и

нас двије сви смо сјели у ауто и повезли су нас у центар града до овог једног кафића где је овај један изашао и ми смо онда поново с њима наставили вожњу према граду Брчком. Ту су нас на улазу у неко мјесто, неко насеље су нас поново истјерали напоље, ту су нас поново силовали, злостављали на све могуће начине онако голе и ту су нас, ту су расправљали шта с нама радити, да ли да нас воде, да ли да нас оставе и у неком не знам ни ја како је то све десило, донета је одлука да нас ту оставе са, запријетили су нам ако то неком кажемо да ће нас убити. Ту су нас оставили и кад сам се мало боље разгледала у том свему сакриле смо се, пошто је то било крај пута, било је неко жбуње и онда сам се сјетила да је ту у том мјесту живи од мог оца пријатељ, то је било мало даље и тако смо поново онако голе и све дошле до те куће где сам позвонила и чика Пера, мислим да се звао, он нас је пустио у кућу и ту нам је пружио помоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би било све. Хоћете ми само рећи то када су упали наоружани ти људи, колико их је било?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Петорица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петорица. Да ли можете да опишете како су они били обучени?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Тај први је био у овом војном маскирном одјелу, имао је браду. Он ми је остао некако у неком сјећању зато што је био први, био је најгласнији, а они остали не сјећам се. Можда не бих знала ни колико их је било да нисмо сви сједили у ауто и знате како то су били шокови, моменти у којима човјек више није ту, у којима, ја, којима неке ствари не можемо бројати, неке ствари не можемо гледати и тако и на крају можда је сретан што је жив и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли су сви били у маскирним оделима?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Па, један је имао црну маску, а они други су сви били наоружани, маскирани, мислим у те војне униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А каква је то црна маска, да ли можете мало да је опишете?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Црна маска са овим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прорезима за очи?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Ја, за очи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли исто био у униформи?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Тога се, ја мислим да није био у униформи, али сад мислим не могу се тачно сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том моменту, значи колико је вас било у кући, не рачунајући ове које су упали, него ко је све био, Ви сте били, Ваш отац, мајка?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Моја снаха.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Снаха.

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Брат, мала беба и мој брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који брат?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Хурем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хурем.

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Хурем и Неџад, оба двојица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми тада када су тражили новац, оружје, јесте ли Ви то све чули?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: То је било одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах на вратима?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Одмах на вратима, псовали су, галамили су «дајте новац, дајте злато, дајте» и то је све било у ходнику, пошто је ходник нормално био узак, шта ја знам, нас су убацили у собу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У коју собу су вас убацили?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: У кад се уђе десно или сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чија је то соба била?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Од мог брата и снахе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су они били у соби када су вас убацили?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Ја мислим да смо сви били већ на ходнику је сви смо умали у том моменту кад су они ушли у кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас зато што сте говорили да су брата Неџада извели из собе, да је Неџад значи био са бебом и са снахом када су Вас убацили. Јел тако то било? Ја Вам предочавам, тако сте рекли.

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Сад се тога баш не сећам, па 20 година је у свему томе прошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада можете уколико се сећате, јел силовање било само у тој соби?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Мени су само у тој соби силовали и после напоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми тада у соби када су Вас силовали да ли је била и снаја ту?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Она је била у соби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто је била у соби.

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Јесте. Мислим у том моменту или после, углавном је у моментима била ту, да ли је сад била прије, да ли је била, углавном је била у тој соби, мислим шта је било напољу ја то нисам видјела. И то не могу сад ништа рећи шта је било на ходнику, шта је било у соби где је отац убијен, ја знам да сам цијело време била у тој соби, из те собе сам изведена напоље и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам предочити Ваш исказ. Ви сте рекли да су све то радили док сте лежали на поду, њој су радили, њу силовали док је лежала на кревету. Да ли се сећате тога? То сте раније.

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Знам да је била у соби крај мене, да ли је сад била на кревету, дал на поду, тога се не могу сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел се сећате колико је лица било тад ту када су Вас силовали?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете? А знате да су се смењивали?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на који све начин? Ја морам тако да Вас питам на који начин су се они задовољавали?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: И напријед и отпозади и морали смо полне органе да им дирамо и јел. И орално и мислим. Како су они хтјели једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли покушали да се супротставите нешто да кажете?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не. Шта смо могли кад су имали оружје шта сам могла да радим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то све трајало у кући?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Па тако око 20 минута до пола сата ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком моменту сте Ви чули пуцањ? Колико сам разумела један пуцањ сте чули?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад? У ком моменту? Јел након тог силовања у соби или када?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Ја колико се сад могу да се сјетим и све то, ја мислим кад су нас изводили након тог силовања да је био пуцањ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви видите оца, мајку?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не никад нисам више видјела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел видите снају?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Снају видим напољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напољу?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Кад су нас изводили. Али мислим да и њу нисам видјела онда, то је било само она је ту и то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли се сећате како је изгледало то лице које Вам је наредило да се свучете?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се. Како? Шта Вам је рекао? Јел Вам наредио или како?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: То је било све у једном великом бунилу, у једном хаосу, то је било «скидајте се», ко је мене сад убацио, како је то било ја се тога не могу да сјетим, то једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А снаја? И она је исто морала да се скине јел и њој исто речено?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: И она је била скинута, њој је речено, како шта, ја нисам имала моћи и времена да гледам сад шта се с њом дешава, кад се мени тако нешто дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога не видите више?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не, ја никог нисам видјела ни њих ни снаху, знам само да је била ту негдје, а шта је било не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта се дешава са Вашим оцем?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Знам само да је у келу да су ишли а шта је било после, како не знам, то нисам видјела и не могу. Мислим, после знам шта је се десило али у том моменту нисам ништа знала ни видјела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте говорили да Вам је био познато да су оца водили у подрум? Како Вам је то било познато? Јел сте то чули или видели?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте? У ком моменту чујете? Јел тад док сте у кући или не или касније сте чули да су Вам оца водили у подрум?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: после сам то чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После? Шта се дешава са Неџадом? Ви излазите из куће, где се налази Неџад?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Неџада сам видела тек напољу а

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Хурем?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њега нисте видели уопште? А где је он био јел знате пре овога свега што се десило, с ким је он био у соби?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Он је спавао с мајком и с оцем ја мислим да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је са бебом? Где је беба била за то време?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Она је лежала цијело време на том лежају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то силовање се дешавало у присуству бебе?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел беба била мирна? Плакала?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате. Када сте изашли у двориште и кажете да сте ушли у камион, јел се нешто дешавало у камиону?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Тога се сад не сјећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се. Били сте значи голи јел тако? И Ви и снаја?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били боси?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Нормално. Нисмо имали сигурно времена да се обујемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта вам је речено тад пошто сте изашли из камиона? Шта вам је речено?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Идемо даље. Извезли су нас напоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су вам рекли где идете? Јел сте знали где идете?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад видите брата јел тако?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се њему нешто обраћају?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се ту нешто дешава? Јел вичу или нешто?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Нормално. Они су викали цијело време, то је било све у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико сте тако ишли пешице?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не знам колико нам је требало 10-15 минута док нису ауто нашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су нашли ауто?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: То је било на путу према граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте свраћали негде?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не, ми смо били на путу цијело време док.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте спомињаи да сте били код комшинице Тодоровић Досе. Сад нисте могли да се сетите њеног имена па вам ја предочавам што сте рекли да Вас подсетим.

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Ми нисмо били код ње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не знам ко је био код ње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али раније сте рекли «истерали су нас пешке голе и босе у правцу града, ишли смо око 1 километар, тако су над дотерали до куће наше комшинице Тодоровић Досе коју смо ми од

раније познавали. Када смо дошли до њене куће, неки од њих су отишли у њено двориште и њену кућу». Јел сте то видели?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Ми смо били на путу сад дал сам ја гледала, тога се не могу сјетити. Ми смо били ту на путу, они су дотјерали ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био са Вама на путу од ових униформисаних колико је можете то да кажете? Не можете?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не знам, тога се сад не сјећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Брат је и даље ту?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не, и он је ту нестао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нестао је?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Њега, он је после тога више га нисам видјела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте ушли у возило путничко јел можете само да опишете где сте Ви седели, где је снаја седела? Колико Вас је било укупно у том возилу?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Позади смо седели нас две.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је било позади још?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: И њих, сад се не сјећам али знам да сам била позади ја мислим до прозора. Они су, сви су сели. Нас седморо је село у ауто, сад како шта, углавном били смо сви унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се ту нешто дешавало у аутомобилу?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До овог момента док нисте дошли на пут? Реците ми јел било прометно? Јел пролазио неко ту на том путу?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: То је било време полицијског часа у Бијељини где је нормално требало да буде мир нормално није било никога осим нас ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад су вас извели? Где су вршили силовање? Ту на путу? Где? У колима, ван кола?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Напољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који положај је био?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: У различитим положајима. И напред и отпозади и вулгарно и то је било све, све је било на брзину, све је било у псовању, у вријећању у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се ту неко посебно истицао? Да ли сте можда то запазили? Да се неко од њих посебно по нечему истицао?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: У кући на почетку рекла сам тај униформисани е овако мали већи, с брадом, а после тога се уопште ничега, уопште њихових ликова, њиховог изгледа ту више ништа не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да ли неко некога ословаљава неким именом?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа. У ком моменту Ви сазнајете да Вам је отац убијен?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Тек сутрадан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан. Када сте Ви напустили Бијељину?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Ја сам напустила Бијељину у октобру или у новембру 92.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Новембра 92?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још бих Вас питала за снају. Да ли сте чули да ли је она нешто говорила у смислу да је не дирају, да се породила, да?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се тога ничега? Добро. Да ли има питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Заменик тужиоца. Само једно питање ја наравно знам да сва ова питања која се постављају сведокињу враћају у једно време и један догађај који је такав какав је, због кога смо ми на жалост овде данас, да ли ипак да питам још ово питање без обзира колико је непријатно, али ја то морам. Да питам да ли је њој или снахи да ли је она то видела, неко од тих нападача стављао свој полни орган у уста?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Мени ја, а снахи не могу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је неко тукао?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Снају? Нисте видели. Да ли има још питања? Немате ни Ви? Изволите.

АДВ. АЛЕКСАНДАР ВЕЉКОВИЋ: Само бих хтео да питам пошто се релативно добро сведокиња сећа лица које је прво ушло у кућу са брадом. Да ли може да каже да ли искључује или није сигурна, да ли га је запазила међу лицима која су вршила силовање?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Нисам сигурна, то се не могу сјетити након 20 година. Не знам.

АДВ. АЛЕКСАНДАР ВЕЉКОВИЋ: За то лице?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Молим?

АДВ. АЛЕКСАНДАР ВЕЉКОВИЋ: За то лице које је прво ушло.

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не знам.

АДВ. АЛЕКСАНДАР ВЕЉКОВИЋ: Још једно питање. Да ли се можда сећате док сте били у аутомобилу вас седморо, да ли су мушкарци о нечему разговарали?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: То исто не знам.

АДВ. АЛЕКСАНДАР ВЕЉКОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Сад ћемо Вам показати неке фотографије. Извините. Изволите.

АДВ. АДВ. ГОРДАНА АНДРЕЈЕВИЋ: Гордана Андрејевић, пуномоћник оштећених. Низама рекли сте да су ти људи који су упали у Вашу кућу били бучни, да су галамили, да ли сте по њиховом говору могли да закључите одакле су они? Да ли су то били људи из Вашег краја или?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не. Нисмо знали ко су они, шта су они.

АДВ. АДВ. ГОРДАНА АНДРЕЈЕВИЋ: Да ли су они говорили да кажем са истим нагласком као људи из Вашег краја или сте Ви могли да наслутите да су они из неких других делова наше земље?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не.

АДВ. АДВ. ГОРДАНА АНДРЕЈЕВИЋ: Нисте могли. На питање судије да ли се неко од њих посебно истицао, Ви сте рекли тај униформисани већи са брадом. А по чему се истицао? Да ли сте Ви стекли утисак да он њима нешто командује да Вам ја сад не сугеришем, или се истицао по агресивности или по нечем другом?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Он је био најбучнији, најгласнији, како Ви кажете. Мислим, ми нисмо имали неки дужи контакт или то је било, то су били моменти, али он је био први којег сам је уочила који је једноставно упао у кућу и који је био тај, ипак људи који стоје и траже помоћ наједанпут упадају у кућу, мислим то ми је остало у неком сјећању.

АДВ. АДВ. ГОРДАНА АНДРЕЈЕВИЋ: Да ли се Ви можда сећате у каквом су односу ови остали били према њему? Јесте ли имали утисак да су му подређени, да га слушају или нешто друго па?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не, ја мислим да у свему томе, не, ту не могу ништа.

АДВ. АДВ. ГОРДАНА АНДРЕЈЕВИЋ: Добро. Још само једно питање. Сви знамо и логично је да је ово оставило велики траг на Вас. Да ли сте Ви након ових догађаја било у Босни било после у Аустрији имали неку помоћ и да ли Вам је била неопходна помоћ било ког лекара?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Тренутно, имала сам и прије, али тренутно сам у терапији.

АДВ.АДВ. ГОРДАНА АНДРЕЈЕВИЋ: У терапији. А непосредно након ових догађаја?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Ја, у моменту је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте не прегледу јел тако одмах након овога свега што Вам се догодило? И Ви и снаја?

АДВ.АДВ. ГОРДАНА АНДРЕЈЕВИЋ: Судија, питала сам је да ли је имала неки вид терапије код психијатра, психолога, то.

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Па мислим у Аустрији.

АДВ.АДВ. ГОРДАНА АНДРЕЈЕВИЋ: Имали сте?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у каквом је стању сада Хајрета?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Она је под увијек била у лошем стању и она уопште не жели о томе да и ми уопште о томе не разговарамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми само још ово, чиме се бавио Ваш отац у време започињања овог ратног сукоба?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Мој отац се бавио оним што се бавио и прије тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Како се каже то? Приватни подузетник или тако нешто. Ми смо имали тај, приватно предузеће и мислим да је имао добар однос са свим људима и могу увијек рећ учио нас је увијек добрим стварима, никада да неког мрзимо и никад нисмо људе разликовали по вјери, по људскости и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хоћете ли само рећи да ли се Ви придружујете кривичном гоњењу и да ли ћете истаћи одштетни захтев наравно, имате право на накнаду штете за све ово што Вам се догодило.

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Можете ми још једном поновити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се придружујете кривичном гоњењу?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ћете истаћи одштетни захтев? Да ли можете сада у овом моменту или ћете накнадно у посебном поступку, парничном поступку?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Ја мислим накнадно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Накнадно. Добро. Ја ћу Вас замолити да сачекате, направимо једну паузу да видимо да ли уопште оптужени имају нека питања за Вас знате. Значи, направимо паузу али претходно, пре паузе само погледајте још и ове фотографије које имамо.

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Мислим, овај би могао да буде тај најмлађи како се звао, али чула сам за њега али не бих га се могла тренутно, тај са минђушом. Од ове двојице један, сад не знам који. Све је то тешко, ја мислим не могу сигурно рећ то је овај, то је онај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једино сте истакли овог што кажете да је деловао најмлађе и да је био.

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Али ја не могу, ја њега нисам видјела очи у очи у лице. Нисам ниједног од њих, једино кажем сјећам се овог могу да некако у својој тој, чега се сјећам да је тај једини био с том брадом а ови остали нит сам гледала, нит сам имала прилику да их гледам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел можете само ето да се подсетите да се присетите тај млађи прво што сте га издвојили, показали. Из које прилике, из које ситуације Вам је он остао у сећању?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само претпостављате, мислите да је он био?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Да, чула сам. Не знам, не знам. Не могу, нисам сигурна, не могу рећи то је тај, то је овај јер једноставно нисам сигурна.

Констатује се да је након што је сведок-оштећена погледала фотографије, за фотографију број 3 истакла да мисли али да није сигурна, не може да тврди али да јој се чини да је то лице било том приликом у Вашој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На осталим фотографијама никога не можете да препознате?

СВЕДОК ОШТ. НИЗАМА ФРАНЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Направићемо паузу 20 минута, Ви ћете бити позвани уколико оптужени буду хтели да Вам поставе неко питање.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДРЕЂУЈЕ СЕ пауза у трајању од 20 минута.

Настављено у 13,24

Констатује се да су у наставку главног претреса присутни и окривљени који су били удаљени за време испитивања сведока Франц Низаме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Франц Низама, односно Низама Авдић је у свему остала при ранијим исказима које је дала. Она је описала колико

се могла сетити свега, да су наоружани људи упали у кућу, да је она силована, да је силована њена снаја, да су силоване у једној соби, да су након тога изведене из куће, довели су их, сад да не причам све оно, да камион није могао да се упали, да су они кренули пешице, боси, голи. Дошли до куће Тодоровић Досе, одатле су отишли на један пут, да су изведене да су и ту силоване. Међутим, није могла да никога нешто посебно препозна. Обично је говорила да су јој нека лица позната, кад је погледала те фотографије али ништа није могла конкретно да каже која би то лица била. Сада за вас питање окривљене, да ли ви имате неко питање да поставите сведоку? Немате? Нема питања јел тако?

Констатује се да окривљени након што је председник већа предочио исказ који је дала на данашњем главном претресу изјављују да немају посебна питања за сведокињу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих Вас молила да позовете сведока Хурема Авдића. Господине Авдићу добар дан.

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Добар дан.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка испита

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНИ ХУРЕМ АВДИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли ми рећи Ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Хурем Авдић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени и где?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: 18. март 79. у Бијељини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Раме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Ваше пребивалиште?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Настањен сам у Аустрији, у Бечу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Заступник у једном осигуравајућем друштву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети

или кривичном гоњењу. Дакле, дужни сте да испричате све што Вам је познато о предмету, не смете ништа прећутати.

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Океј.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што кренете, замолићу Вас да прочитате текст заклтве који се налази испред Вас.

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем.

Сведок упозорен, опоменут, заклет па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Авдићу Ви знате зашто сте позвани.

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дали више пута исказ поводом овог догађаја, 14. јуна 92.године који се догодио у Вашој кући, па ћу Вас замолити све чега се сећате да нам поново испричате. Шта се то све десило, када се десило, због чега се десило, ко је то све урадио? И да ли остајете при оним исказима које сте дали раније?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остајете у свему? Изволите. Испричајте све чега се сећате.

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Па ништа, био сам, имао сам 13 година, живели смо у Бијељини. Отац ми је био трговац, 92. у априлу-мају, почео је рат. У јуну месецу значи тог дотичног дана 14. 6. који ми је остао ето у неком добром сјећању, били смо сви код куће, значи отац је био ту, била је мајка, биле су сестре, био је брат, била је снаха која је била порођена значи пре пар дана па изашла са малом цурицом кући и тако овај да у том времену нисмо код куће спавали јер је ратно стање било, па тако да смо пуно пута код амице-стрица у насељу спавали и ето тај дан смо на неку несрећу да кажем задесили се ту, мајка је оца питала да ли ћемо остати да ли ћемо да идемо, он је рекао ето да му је доста свега тога да би желио кући да остане ипак брат је добио дијете ето, неки ред би био да се остане код куће.

Остали смо кући, легли смо ето оно што би човек рекао, не знам колико је било девет-пола десет, да спавамо и непосредно након тога отац је устао, погледао је на прозор и мајци је рекао да су дошли дотични неки људи доле пред капију, на што сам се и ја пробудио у томе моменту и тако овај да непосредно након тога зачула су се доле врата која су отворена, била су жељезна, капија и то. Можда минуто-двие после тога, пошто нам се у кућу улазило са спољашње стране, степенице

су ишле горе у кућу. Куцало се на врата и отац је именован значи у том моменту «Рамо, Рамо» да им се врата отворе, на шта је отац и поступио и отворио је врата и том приликом овај ушла је ја сад нисам можда у моменту могао да знам да је сада ту 5 људи, али ушла је група људи тако да кажем 4-5 људи, овај чим су ушли у кућу почела је та нека тортура како би назвао, почеле су псовке, струја је морала да се створи, што би човек рекао зашто и како не знам ни ја, струје у том времену у Бијељини није било или ноћу није било па је мајка или снаха не знам ко је, свеће је неке нашао ето да би се струја омогућила.

Мислим ја желим исто то овде суду и пред вама свима да кажем те изјаве које сам ја давао у основи остајем при тим изјавама, нормално можда сад неки детаљ сам овако рекао или онако, али она срж значи остаје иста у свему томе. Не могу ни ја да се сетим сад сваког појединачног детаља, то сводим на тај период који је настао значи тих 19 година, ја ћу да испричам оно чега се ја лично сећам. Значи, сећам се да су ушла маскирана лица, једно је било у некој црној јакни, после се испоставило да је то била та особа која их је довела нама наш суседни комшија и тако ето значи онако распоредили су се у собама, по собама, сигурно су имали неки план не знам ни ја, ја сам остао у тој соби где сам спавао са оцем и са мајком, ја нисам нигде ни излазио у том периоду док су они ту били, отац је онако био у тој соби где сам и ја исто био и мајка, брату су наредили да се окрене лицем према регалу или тако нешто, онако шта сам ја могао да запамтим јесте да су од оца тражили новац, да су тражили оружје, на што им је он онако како сам видио, није им никакав отпор пружао, значи није било секунде једног отпора или нешто тако слично.

Лик или особа која је мени највише у сјећању остала јесте тај дотични Јовић Драган, мислим то сам после кроз истрагу и увиђаје сазнао да се он тако зове, у том моменту нисам ја могао да знам како се он зове, он је се највише од тих свих људи који су ту били истицао, имао је неке ознаке, неке траке имао на руци, на рамену, онолико колико сам могао да видим, он је био тај тако да кажем, мислим био сам дијете, али могао сам неке ствари да препознам, или онако могао да схватим то, био је тај који је водио ту групу, тако би ја то назвао, у неким различитим консталацијама улазили су у собу, излазили, сад ја не могу тачно да кажем гдје је ко био, али рецимо за њега знам да је пуно времена са оцем провео, сјећам се да су оца доле одвели у трговину, пошто смо имали доле једну трговину, мислим да се радило о том оружаном неком листу који је отац такође посједовао, мислим да су двојица са њим отишли доле, сад не знам ни ја, па су оца опет горе вратили, сјећам се да је оца једном чак и ударио онако остало ми је то у

сјећању, чега је јоште сјећам јесте ствар да су та друга лица која су јоште у кући била да су сестру и снаху, ја морам то да кажем, ја то нисам видио, али онако колико сам могао да препознам или да схватим као дјечак, знао сам да се ради о неким неваљалим радњама, тако да назовем, пошто сам једног момента снаху видио ушла је поново овамо у собу, пошто је мајка била исто поред мене, тражила је од ње улошке ја мислим, пошто је жена била порођена и мислим чак да је крварила, и видио сам је да је била гола.

Тај човјек кога сам ја тада видио у том шареном одијелу, с том траком на руци, који је имао браду, за којег кажем да се највише истицао, значи експлицитно је се највише он истицао од свију њих, једног момента је тако водећи разговор са оцем, ставио му је цијев у уста, значи то сигурно сам видио, можете ми донијети и библију и коју год хоћете књигу да вам се закунем по питању вјере да то не лажем и значи 100% ако он сад тврди да је другачије било, није другачије било, ставио му је цијев, мислим чак да му је нешто у томе свему рекао, значи сад колико је секунди цијев била у усти не знам, али знам можда неких шта ја знам пет, шест, десет секунти не знам ни ја, и извршио је то опаљење, отац је пао преко стола, значи окренуо је се, како не знам ни ја, пао је преко стола, сто је чак мало и напукао, ето значи убио ми је оца на мојим очима, ето не знам више шта да вам кажем, да ли ту треба јоште шта да кажем.

Ништа ето после тога, и то могу да кажем, после тога су, када се то десило ја мислим да је неко чак из ходника, ко је био у ходнику распоређен, рекао је да је доста, у томе смислу, добро се сећам исто да их је мајка молила, да их је кумила оно што би човјек реко, говорила им је имате ли ви дјецу, имате ли ви мајке, имате ли ви сестре, нашто је тај којег сам ја у том моменту видио с том брадом, који ми је оца убио, мислим да јој је рекао да ћути, сад да ли је опсовао у томе смислу не могу, може бити и то, и ето значи то је било то. Затим су узели сестру и снаху, изашли су из куће, значи знао сам да су их повели са собом зато што смо само ја, мајка, мала беба од три дана, значи то је данас једна дјевојка, фина, лијепа дјевојка, значи ја њу кад год видим мени се те мислим врате, пошто је она пуно плакала па сам морао у собу да уђем да јој ставим прст од руке да не би плакала, пошто сам се бојао као дијете да се не би поново вратили, па да не би и нас убили, значи отац је остао у соби да лежи, брата није било, сестре није било, снаје није било, мајка остала ту, ја сам био код те бебе, у том моменту мајка је изашла пошто се могло да изађе са нашег другог спрата, како би реко на једну терасу па су степенице водиле на трећи спрат, тамо је био један магацин, била је нека она подстреха, како би назвао, мајка је отишла тамо да види шта,

пошто пут иде у том правцу доле да види шта су урадили са њима и шта је било и како је било, па и мене после извела и рекла ми је ту да будем ето док не би неко дошао.

И ово морам напоменути да сам иако сам дијете био успео сам телефон, кад су ушли у кућу телефон сам узео и ставио сам га тако испод секије пошто је био доле један мали простор, на сву срећу нису телефон искључили или тако нешто, па сам нако било је тешко, било је и тог свјетла и свега тога, успио сам у тој нервози у томе свему окренути број од стрица и ето пренио сам му ту ружну, жалосну вијест да се то тако десило, нашто је он обавијестио Центар јавне безбједности и ето након тога хвала Богу кажем да су они успјели бити ухапшени. Ето толико што се тога тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хоћете само да нам испричате тада када сте видели ту групу од четири, пет људи, претходно да сте чули да неко зове Рамо, Рамо, шта је, да ли је још нешто речено или само по имену је неко позивао или је још нешто речено?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Па овако, мислим оно колико ја могу да се сјетим они су говорили Рамо, Рамо да им се врата отворе, наводно им је ауто било негдје ту у каналу запело па ето да би, ја мислим да је чак овај, тај дотични из тог нашег ближег насеља, да је он рекао Рамо ја сам комшија да отвори врата, ето као ја сам, познаш мене, да им се ауто извуче из тог канала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви ту особу нисте познавали?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Нисам јер они су то викали прије него што су ушли, значи врата су била затворена, отац је изашо у ходник, они су успели ето у свему томе кажем, убивен је бар онако, био је обучен, није баш онако на ружан начин, имао је, обуко је кошуљу, успео је ја мислим чак и чарапе да обуче и панталоне, значи ето опет на неки начин, онда он је отишо до врата и отворио им је врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми тад у то време јел се он бавио нечим, је ли он нешто радио, значи од отпочињања ратних сукоба јел он радио нешто?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Па ми смо били приватници овако, имали смо своје трговине, ја сам као дјечак знао да је у кући имао та два пиштоља за које је имао неку, ето те, како би сад назвао те дозволе и то све, а није ми ништа друго познато, мислим дјечак сам био а сад, није ми ништа познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да су била лица маскирана. Да ли можете мало ближе да ли је неко имао маску на лицу или, како је, како су то вама реаговали они?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: То асоцирам више кад кажем маскирани мислим да су били у шареним, маскираним одијелима, на то мислим. А овако у лицу значи мислим чак да је још један ту био онако с неком мањом брадом, нисам сигуран, тог Ристића, то сам реко и у истрази онолико колико ми у сећању остало, имао је минђушу, тако ето те неке иницијале сам препознао, видео сам да је млад био, мислим кад погледам колико су они стари били тако као дјечак сам мого отприлике сортирати ко је старији, ко је млађи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми јесу ли сви били у маскирним униформама или је неко био и у цивилу?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Ја, рекао сам да једно лице, ја сам једно лице видео у цивилу, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само једно?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Само једно лице које је имало ето тај «шкорпион» ту пушку или како се зове, јер он ми је остао у сјећању зато што је он улазио, излазио и тако то, због тога ми је остао у сјећању и то сам, извињавам се, рекао сам то и у суду у Бијељини, пошто сам прошле године био доле, добро се сјећам и његовог текста значи не могу ни то да схватим, дођу такве ствари да раде и он је рекао као да дјецу не смије нико да дира, баш тај који је довео и зато ми је некако ето остао у неком сјећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је неко имао маску на лицу?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Мислим да није, и мислим да се не би могао сјетит, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате зашто Вас питам, јер Ваша сестра каже, она је запазила неко лице са маском и прорезима, маска која је имала прорезе за очи.

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Можда је неко имао неку капу или тако нешто, оно што би се могло, али сад да баш кажем да сам неког у некој маски видео, не би било коректно, не није, ја нисам видео то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Моменат када је Ваш отац убијен, где се Ви тачно налазите у односу на Вашег оца и мајку?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Овако, значи у нашу кућу кад се уђе има један ходник, онако ја нисам у тој кући био 19 година, ја сам можда за ово све време од после рата био доле можда једно петнаестак пута за 20 година у Босни, значи уопште не привлаче ме ови крајеви нити радо долазим, то признајем, значи улазило је се у ходник онако колико могу ја да се сјетим, била је једна мања соба, ту је брат био са снахом и са тим дјететом, то је ето његова соба била и онда се иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ходника лево или десно?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: С десне, на десној страни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С десна, добро.

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: И онда долази та соба десно где смо ја, мајка и отац спавали и право се иде исто у једну собу, кухиња, е онда мислим на лијевој страни да је нека тако како се то на наш језик зове не знам ни ја, ето као неки мањи магазин био или тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сестра Низама где је била?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Ја мислим да се сестра Низама значи, у соби где сам се ја налазио са оцем и са мајком, сестра Низама ту није била, значи постоји могућност да је у ходнику била или тамо у тој соби коју сам рекао право да је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И реците како, шта је радио Неџад у соби?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Па Неџад је био онолико колико могу ја да се сјетим он је био окренут, окренут је био лицем према том регалу или, једноставно ето био је, стајао је ту и није ништа значи, да ли су сад њега изводили, да ли нису, не знам, ја знам у моменту када су оца убили да је и он у соби био, то знам, чак знам и после из разговора са њим да га је метак чак окрзну негде приликом тог опаљења, пошто је он био иза оца постављен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А мајка где је седела?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Мајка је, на почетку мислим и да она да је тако мало негде излазила и улазила, сигурно ту свијећу док је тражила, али у том моменту када се то опаљење десило и кад је отац лишен живота она је била поред мене и онако ја сам био дјечак, значи она је мене загрлила и када се то десило кажем она их је стварно молила и кумила, и све то, али ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули, пошто су ту биле и ваша сестра и снаја, да ли сте чули неку вриску, неко запомагање, да ли сте то имали прилике да чујете?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Па сад да кажем овај, не могу, не могу детаљно да се сјетим, кажем наравно из разговора после било ми је јасно шта је ту све рађено, али кажем то дефинитивно тврдим, иза тог стојим снаху сам видио голу, и ако сам био у то вријеме дечак, претпостављао сам о чему је се могло да ради и тако, може бити чак да су они међу собом тамо, шта ја знам, не знам, не могу стварно, можда сам у изјавама можда и детаљније то описао али у моменту сад не могу да се сјетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли се сјећате колико униформисаних лица је било у време убиства Вашег оца?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Ја мислим тај дотични лик, он је био у сваком случају ту и мислим да је још једно лице било које је ето као тај улаз у собу, како да назовем, стражарило или обезбеђивало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да је било још једно лице?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Мислим, да, да, мислим да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да је Ваша мајка рекла да је само он био, па зато Вас?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Па знате како, соба је овако, значи врата су ту, ја сам седио сад овде на секији, отац је био напред, мајка је седела поред мене, може бити да мајка то није видјела, али мислим значи да је једно лице било ту негдје увек присутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете један од њих се истицао?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се понашао, шта је то што је Вама остало у сећању као детету да се истицао?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Па ето, мислим реко сам то већ, истицао, значи он је давао те неке наредбе онако како би сад овим речима могао да кажем, он је био тај који је с оцем разговоре водио, он је био тај који је са њим комуницирао, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли га ословљавали некако?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Не могу, не би могло да се сјетим, значи не би могло да се сјетим, може бити да су и неке псовке чак биле, може и то бити, сад оно што би ми рекли горе у Аустрији у мраку да се сјетим тако, може бити да су ту неке псовке биле, и сигурно је било тога, али стварно у моменту не могу сад детаљно да се сјетим, заиста ми је жао што не могу, много детаља се сјећам и тако неких ствари, али ево временом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми сестру да ли сте видели тада у кући, описали сте случај са снајом, а сестра, да ли сте њу видели тада?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Њу нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Њу нисам видео зато што сам цијело време у соби сједио, значи њу нисам видио, али снаху сам видио како сам реко, значи баш сам је у тако неком неморалном, неком нељудском стању видио и ето та ми је слика и дан данас још у очима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су се они ту задржали, да ли можете да процените, јесте да сте били дете у то време али отприлике како је то Вама изгледало, колико су се они задржали у кући?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Па шта ја сад, не знам не бих могао тачно да кажем, али биће сигурно неких двадесетак минута, значи сад да су баш били оно дуго нешто нису, али није се могло све ни у секунди да одигра, значи било је ту сигурно 15, 20 можда и до пола сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после тога напустили су кућу је ли тако?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви видели, јесте ли можда гледали кроз прозор, јесу ли покушали камион да?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Па да, било је и то, да и тога сад кад ме напоменете, чуо сам, пошто је та соба од брата била, био је прозор значи ишао је тамо на ту страну, чуо сам доле да је паљен камион, то сам чуо. После сам сазнао ето да су са камионом запали у тај канал, али биће, биће да сам чуо и камион да је се палио и тако то. Али после кад сам отишао испод те стрехе где ми је мајка рекла да сачекам, нисам, нисам ништа видио, мислим да су већ били отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само једно питање. Ја знам да је ово непријатно али питаћу га ипак, да ли сте после свих ових догађаја разговарали са сестром и са снахом о томе шта се њима дешавало како у кући тако и изван куће, на путу, поред пута, па сад?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Па овако мислим, морам Вам признати што се тиче снахе са њом никад на ту тему нисам причао, ето то и оправдава њен изостанак, жена се уопште не осећа добро кад се те ствари спомињу, са сестром сам имао неке разговоре на ту тему, па ето, она ми је говорила да су тако неке нељудске радње над њом рађене, и мени је то било довољно онда нисам хтио у неке детаље да идем да испитујем. Мало је неугодна ствар, мало је осјетљиво, пипљиво и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Разумем Вас.

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: И тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро хвала, да ли има још неко питања? Изволите.

АДВ. АЛЕКСАНДАР ВЕЉКОВИЋ: Ја бих само, поменули сте једно лице које је дошло, имало је минђушу у увету?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Да.

АДВ. АЛЕКСАНДАР ВЕЉКОВИЋ: Којом приликом сте запазили да има минђушу, да ли приликом уласка или касније кад сте били у соби?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Па касније кад сам био у собу у тим моментима кад су они улазили и излазили.

АДВ. АЛЕКСАНДАР ВЕЉКОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вас питам, да ли сте још неко лице запазили да има минђушу?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Не би могао да кажем, не би могао да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има још питања?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Нашто би се ја јоште желио да надовежем у овој цијелој несрећи, тог Ристић Алена, мислим мало је

глупо сад да кажем да ми је жао тог човјека, али он је стварно био млад у том времену, не желим сада ја да га браним, он нек добије своју казну, али желим да кажем да је се тај дотични лик, тај Јовић или како се он зове да је чак мислим и њима неке наредбе давао и тако то све, значи ситуација је жалосна и све тако се своди на то, али кажем где могу да кажем, мислим никоме не могу да халалим, што би ми рекли, али где ми је некога жао, значи у неким младим годинама тако неку глупост да уради, мислим оно сигурно су други утицаји можда на њега утицали и тако, значи то сам онако само с људске стране хтео да кажем, јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете мало ближе да кажете шта је, пошто га већ називате именом Ристић Ален, шта је он радио у то време?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Мој неки закључак после свега овога, ја мислим да је он био више ту ето на некој стражи и тако, то је неки мој закључак, не могу сад детаљно, то вам он може најбоље да каже, али нисам рецимо осетио, значи да је он нешто мени сад урадио, ја морам исто да признам да мени, да мени као дјетету није нико ништа урадио, значи ја кажем, пред правдом бога ћу да говорим уопште, секунде једне не желим нешто лоше или нешто да слажем, прије ћу одузети него што бих нешто додао, али мени као мени није нико ништа урадио, чак ето то лице из Хаса што је било у том моменту рекло пошто може бити чак да је Јовић тако псовао да ће тако све да побије кроз то своје лудило, не знам како бих то назвао, али мени ето кажем хвала богу на сву срећу није нико ништа урадио и морам вам рећи да сам се у том моменту ја са смрћу био помирио. Ето, али хвала богу ето видите данас сам ту. Има у Аустрији једна узречица која каже «људи се увек два пута у животу срећу», ето то је у овоме случај, жалосно је, али ето тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја ћу Вас замолити да погледате ове фотографије које ми имамо у спису, па видите да ли неког можда препознајете из тог доба?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Ову особу не познајем. Добро, то је Ален, да. Не бих га могао познати. Ово лице Јовић Драган то бих типовао у сваком случају. Не бих га могао познати, не бих га могао познати. За осмицу нисам сигуран, не знам мени се мало учинило оно не знам шта сам у претходним изјавама давао, може бити а и не мора бити, значи нисам сигуран. Непознато, непознато, непознато. Не бих сад могао да познам у том моменту.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је након што је прегледао фотографије сведок Авдић Хурем изјавио да лице на фотографији број 8 му је познато, али не може да тврди.

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Не бих га могао сортирати.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не бисте могли?

**А не може да тврди да је био том приликом. За лице број 5,
односно за фотографију број 5.**

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Он ми се најпре учинио као Јовић и
ето онако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Истиче да је то Јовић.

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Кад одузем и саберем све могу рећи
да је он.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За фотографију број 3?
СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Такав је Ален отприлике у то време
изгледао или Ристић, како да га назовем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

**За фотографију број 3 објашњава да је управо тако Ален
изгледао тог дана као и фотографија број 2.**

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Па то је Ален после оно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, захваљујем. Да ли се Ви придружујете
кривичном гоњењу?
СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: То у сваком случају, ја не желим ту
ни да кажем ни оволико, ни онолико, то је Ваша ствар, то је ствар суда.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ћете истакнути одштетни захтев? Имате
право на накнаду штете.
СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Ја сам са мајком и са сестром о томе
разговарао, ја мислим да су оне рекле да, ја не, значи мени што се тиче
лично њихово ништа не треба.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и само питање да ли окривљени имају
нека питања за сведока? Немате питања. Изволите.
АДВ. ГОРДАНА АНДРЕЈЕВИЋ: (пуномоћник оштећених) – Пошто ми
он онако делује најразборитије од свих чланова породице Авдић, да ли
може да нам каже како породица Авдић данас живи и да ли он осећа да
је овај догађај оставио неке последице на чланове породице и на кога
највише?
СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Па нормално, ја мислим да се сваком
нормалном човеку којем се ово десило, значи ја сам, кажем хвала драгом

богу ето био сам, тешко ми је, видео сам оца мртвог једанпут 1992. године, прије месец дана сам имао прилику ето опет да га видим, значи наравно да то оставља на нас неки лом или како бих могао да кажем, али кажем увек живот иде даље, мора да се живи. Проблем ето у брату и снахи, значи за то нису могли ни да приступе, мислим ето 19 година је прошло, ја са снахом или са братом можда о овим стварима минимално смо говорили, значи то је једна пипљива, додирљива тема где сви некако покушавају да се то избегне, не бих себе желео да хвалим, али кажем утицао сам пуно на друге чланове породице да дођу, да се то обави, то је кажем дуг нашем оцу, јер како бих вам то рекао, није једну, једину реч проговорио, значи да је се можда бунио или можда би сви погинули, али ето, кажем, значи он је дао свој живот, значи то је наш дуг њему да дођем овде у Београд и да сведочим и ето у његову част то даље да проследим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вам захваљујем што сте дошли. Трошкове само хоћете ми одредити молим Вас? Ви сте дошли Вашим путничким возилом, је ли тако, трошкови горива и путарине на релацији Беч-Београд, Београд-Беч су 150 евра.

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Отприлике, није то уопште проблем никакав. Имам ја и неке рачуне ако Вам то треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оставићете те рачуне, можете оставити. Да ли Вама треба или да фотокопирамо, да ли Вам требају ти рачуни?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Мени нису потребни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок тражи трошкове доласка у суд и то трошкове на име горива и путарине на релацији Беч-Београд, Београд-Беч у износу од 15.000 динара, односно 150 евра у динарској противвредности.

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то подмирује Ваше трошкове?

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: У реду је, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам још једном захваљујем, можете ићи.

СВЕДОК ОШТ. ХУРЕМ АВДИЋ: Шта бих јоште хтео овако пред вама свима овде да кажем, ја живим горе у Бечу, ја пуно пријатеља и другова имам који су из Србије, значи људи су многи упознати са мојим случајем, значи ја кажем мени није српски народ ово урадио, него ово су појединци урадили, значи научени смо да не мрзимо ни дан-данас ја кад неким људима тако причам они не могу да верују да ја са њима могу да седим иако је српске националности, значи имам искрених другова који су из Србије и ето кажем нисам дошао да бих сада неке нешто, него

хоћу да кажем да живели смо, ето жао ми је, потресло нас је то, али ни у ком случају српски народ ја за ово дело не кривим. Значи, секунде једне или је човек човеком или није човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала господине Авдићу, можете ићи. Пријатно. За данас смо завршили.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Претрес СЕ ОДЛАЖЕ за:

18. октобар 2011. године, са почетком у 09,30 часова.

Позвани су др Ђорђе Алемпијевић и др Миодраг Благојевић. Такође је позван и сведок Спасојевић Данило, међутим, добили смо информацију да се сведок налази у болници, да је у Бањалуци, уредно је примио позив, али по свему судећи сутра неће доћи, тако да ћемо само имати два судска вештака које ћемо испитати. То би било све.

Довршено у 13,59 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА